

Glóbi bemutatkozik

Bizonyára te is sokat hallottál és olvastál már a Földről, a mi fantasztikus bolygónkról. Az idők során kutatók és tudósok méricskéltek, tanulmányozták, sok-sok adatot gyűjtöttek össze róla, ám sohasem ismerhették meg igazán, nem tudhatták meg, kicsoda ő valójában. Hogy miért nem? A válasz egyszerű. Téged is biztosan vizsgáltak már orvosok: megmérték, hány centiméter magas vagy, és hány kiló, meghallgatták a szívverésedet, a lélegzésed zörejeit, belenéztek a torkodba és a füledbe, talán még a véred összetételét is elemezték. De tudják, hogy mi tesz téged boldoggá vagy szomorúvá? Minek örülsz, és mi okoz fájdalmat? Ugye, nem igazán?

Ugyanígy a felnőttek is hiába pásztázzák műszereikkel a tengerek mélyét, hiába fúrnak le a talajba, hiába vesznek mintát kőzetekből, vagy figyelik meg az időjárást és a földrészek mozgását. Az összes adatból sem tudhatják meg, hogyan érzi magát valójában a Föld.

Ez számomra is csak akkor vált nyilvánvalóvá, amikor találkoztam vele...

Egy csillagos tavaszi éjszakán láttam meg Glóbit először. Éppen álomba merültem, amikor megjelent az ágyam mellett. Gömbölyű volt, és a testét mindenhol zöldes foltok tarkították. Először pöttyös manónak véltem – ezen a gondolaton utólag jókat derültünk.

Hatalmas kerek szemével engem bámult, és félenken rám mosolygott.

– Ne félj tőlem! – szólalt meg, és így folytatta: – Azért vagyok itt, mert bajba kerültem. Egyre rosszabbul érzem magam, és talán te segíthetsz nekem. Engedd meg, hogy bemutatkozzam: a Föld vagyok, de a barátaim Glóbinak szólítanak, és a Tejúton, a Naprendszerben lakom.

A meglepetésből felocsúdván végre én is szóhoz jutottam:

– Te nem lehetsz a Föld!
A Föld ugyanis ebben a pillanatban is a Nap körül kering a világűrben. Tehát nem állhat az ágyam mellett, és nem beszélgethet velem.

Glóbi titokzatosan elmosolyodott. Sőt fel is pattant az ágyamra, és kényelmesen befészkelte magát.

– Az emberek mindig mindent érteni akarnak... Tudom, hogy hihetetlen, de itt is vagyok, meg ott is. Így most kettő van belőlem, bár egy vagyok: keringek az univerzumban, és itt vagyok piciben is. Varázslat segítségével érkeztem hozzád, hogy megmentsem magamat. Mert ha így folytatjátok ti, emberek, nagy bajba sodortok mindenkit, elpusztítjátok az élővilágot és vele együtt engem is, a Földet.

– Miért mondd, hogy elpusztítunk téged?

– Azért, mert egyre figyelmetlenebbül bántok velem: kivágjátok az erdőimet, szennyezitek a levegőt és a vizeket, szemeteltek... nem is tudom felsorolni, mi minden butaságot csináltok!

– De mit tehetek én, hogy mindezt megakadályozzam?

– Ó, nagyon sokat. A gyerekeken múlik minden. Ők azok, akik megmenthetnek. Tudod, a felnőttek olyannak látják a világot, amilyen, a gyerekek viszont képesek olyannak is látni, amilyen csodás lehetne.

Ekkor Glóbi mesélni kezdett magáról. Csak mesélt és mesélt, hogy mindenki megismerje őt, én pedig leírtam a történeteit...

Glóbi megbetegszik

Hogy kik Glóbi legjobb barátai? Nem mások, mint szomszédai, a Hold és a kicsit távolabb lakó Nap. A Holdat Szundinak hívják, a Napot Sugárnak. A titokzatos Szundi az ideje nagy részét alvással tölti, ráadásul sokat fogyókúrázik: egyszer vékonynak, máskor pedig dundinak látszik. Sugár Glóbinál jóval nagyobb és idősebb, mindig vidám és mosolygós, könnyen barátkozik. Feltölti Glóbit energiával, és fényével táplálja a földlakókat.

A három jó barát szinte elválaszthatatlan egymástól.

A hálópapucsos Szundi világított akkor éjjel is, amikor történetünk kezdődött...

Egy holdfényes éjszakán érezte meg Glóbi, hogy valami baj van. Először csak nehezen kapott levegőt, később köhögni kezdett. Amint Sugár felragyogott, és fénybe borultak az addig alvó világrészek, Glóbi vizsgálgatni kezdte magát, hogy kiderítse, mi történhetett.

Egyszer csak ijedten kiáltott fel:

– Ó, jaj! Nagy a baj!